

Debra Oswald

Z.G.A.N.

{Zo Goed Als Nieuw}

De Fontein

I

Met een val vanaf de drieëntwintigste verdieping zou het toch moeten lukken.

Het bleek verrassend makkelijk om op het platte dak van een heel hoog gebouw te komen. Sullivan had van tevoren een smoes bedacht: 'Ik ben locatiescout en wil graag kijken of dit dak geschikt is als filmlocatie.' Maar uiteindelijk had hij niemand iets op de mouw hoeven spelden.

Er hing wel een bordje op de deur voor de trap naar het dak – VERBODEN VOOR ONBEVOEGDEN – maar toen Sullivan op de deur af liep, werd die al van buitenaf opengedaan. Een welkome meevaller.

De kerel die naar binnen wilde, leunde met zijn volle gewicht tegen de zware metalen deur om hem voor Sullivan open te houden.

'Bedankt,' zei Sullivan terwijl hij door de opening schuifelde. Zijn hawaiïhemd streek zacht langs het zakelijke streepjesoverhemd van de man. Van zo dichtbij viel de geur van de man hem op: de zojuist gerookte sigaretten plus de zure stank van de peuken van de vorige avond wasemden uit zijn poriën. De man perste zijn lippen op elkaar bij wijze van glimlach, een glimlach van gedeelde schaamte, alsof hij dacht dat Sullivan ook naar buiten ging om te roken.

Toen Sullivan het platte dak op stapte en de deur achter zich dicht hoorde vallen, bedacht hij dat deze treurige roker de laatste mens was die hij zou zien.

Vlak bij een pijp van de airconditioning, in een kleine mesthoop van sigarettenpeuken, zag hij een donkere vlek in het beton waar pluisjes en vuil aan kleefden. De geur van urine sloeg Sullivan in het gezicht en hij zag voor zich hoe een groep mannen in streepjesoverhemden in een halve cirkel op die plakkerige vlek stond te pissen, terwijl ze ondertussen aan hun sigaretten lurkten.

Hij voelde kots omhoogkomen in zijn keel, bijtende gele gal. Misschien werd hij misselijk van de stank van urine en peuken. Misschien was het de nasmaak van de halve fles marsala die hij in het keukenkastje had gevonden. Misschien waren het de zenuwen. Het deed er niet toe. Hij moest nu doorzetten.

Sullivan controleerde of zijn rijbewijs makkelijk te vinden was in zijn portemonnee, naast het briefje waarop stond dat hij gecremeerd of op een andere manier opgeruimd wilde worden zonder dat er een begrafenis aan te pas hoefde te komen. Hij wilde niemand op kosten jagen. Toen stak hij de portemonnee diep in zijn kontzak. Als ze hem beneden zouden vinden, hadden ze een identiteitsbewijs nodig, zodat ze zouden weten dat hij Sullivan Moss was.

Hij wist niet precies wie zijn nabestaanden waren, nu zijn moeder dood was. Hij was wees. Kon je jezelf op je negenendertigste nog wees noemen? Hij vroeg zich af of mensen die zelf kinderen hadden zich wees voelden als hun ouders doodgingen.

Het was een stomme fout om aan dode ouders te denken, want nu moest hij aan zijn moeder denken – een zachtaardige vrouw die beter had verdiend dan een paar gehaaste telefoontjes van haar enige kind als dat even moest wachten in een kebabtent of bij de sociale dienst. Ook de tientallen beloftes dat hij haar zou komen opzoeken in het ziekenhuis, beloftes die gemeend waren op het moment dat hij ze deed, maar daarna achteloos werden verbroken. En dan was Pete er nog.

Toen Pete dood lag te gaan in het ziekenhuis, had Sully niets van zich laten horen, te beschaamd om hem onder ogen te komen. Pete was een trouwe vriend geweest, die Sully's blunders tientallen jaren geduldig had verdragen, een waarachtig goed mens die elk jaar een tijdje als arts in een afgelegen woestijngemeenschap werkte, bescheiden, tolerant, vrijgevig... Man, waarschijnlijk had die arme kerel dat melanoom dat zijn dood werd nota bene opgelopen doordat hij zo vaak onder de brandende woestijnzon had lopen ploeteren om zieken te genezen en levens te redden! Hoe kon Sullivan ooit zijn kamer in het ziekenhuis binnen lopen en zeggen: 'Oké, Pete, dus jij, een onmiskenbare aanwinst voor de wereld, gaat zo meteen de pijp uit, terwijl ik, een volslagen nutteloze lapzwans, blijf leven?'

En daar was hij weer: de weerzin sloeg door Sully's lijf en sleepte alle slechte dingen die hij ooit had gedaan met zich mee, alle mislukkingen, alle vergrijpen – helaas niets wat indrukwekkend genoeg was om hem glamour te geven, niets wat hem tot een achtenswaardige antiheld maakte... Gewoon een eindeloze reeks onsmakelijk gedoe, klein verraad en egoïsme. De kleffe, beschamende dingen lagen als een giftige klont in zijn binnenste samengebald.

Dat wilde Sully niet meer voelen. En daarom was hij op dit dak geklommen.

Hij stapte naar het deel van het dak waar de afgrond slechts werd afgeschermd door een muurtje van een meter hoog. Hij had voor deze methode gekozen omdat hij dacht dat het zo wel moest lukken, als hij maar voldoende moed verzamelde om ver genoeg naar voren te leunen. Zijn gebruikelijke lafheid en onvermogen om de dingen fatsoenlijk af te maken zouden hem niet in de weg staan. Hij zou gewoon vallen, zonder nog een keus te hebben, en dat was het dan.

Sullivan klom op het lage muurtje en keek over de rand. Het zou niet zo veel moeite moeten kosten om zichzelf van kant te maken als je bedacht hoe onbeduidend hij was. Hij keek naar het asfalt van het parkeerterrein zo'n honderd meter onder zich.

Was zijn romp een zak van huid met bloed en organen erin, een zak die door de klap zou openbarsten? In de film zag het er meestal niet zo uit. Maar je kon niet vertrouwen op hoe de dingen er in de film uitzagen. Niet zoals je erop kon vertrouwen dat een val van de drieëntwintigste verdieping een bepaald resultaat zou opleveren.

Zijn benen trilden. De gele gal kwam weer omhoog in zijn slokdarm. De temazepam die hij als steuntje in de rug had ingenomen, begon te werken en hij voelde dat hij ging omvallen. Hij viel, zwak en ruggengraatloos, niet meer in staat zichzelf overeind te houden, zelfs als hij het geprobeerd zou hebben.

Het een na beste moment van Natalies dag was het laatste stukje van haar ochtenddienst. Tussen zeven en acht was Heather, de presentatrice van het radioprogramma, goed op dreef, in de flow, en dat gold ook voor Natalie. In haar productieruimte poeierde ze belende luisteraars af, bereidde ze telefonische interviews voor, typte ze aantekeningen voor Heather in op het scherm, stopte ze door luisteraars gewonnen concertkaartjes in enveloppen, keek ze naar de tv-monitoren, hield ze het draaiboek in de gaten en vond ze tussendoor nog tijd om even door het glas te kijken en te lachen om iets geestigs dat Heather zei. Natalie wist uit ervaring dat de presentatoren floreerden als ze zagen dat de producer geamuseerd was, want hun eigenlijke publiek konden ze niet horen reageren. Nat zelf floreerde als ze het precies zo druk had als nu – te druk om aan zichzelf te twijfelen of zich ergens zorgen over te maken, maar niet te druk om af en toe een creatief idee te krijgen.

Die ochtend verbond Natalie om 07.12 uur weer een beller door en typte daarna een korte notitie: *Lijn 3, Pauline, grappig*. Intussen drukte ze met haar vrije hand op de knop om het volgende telefoontje aan te nemen.

‘Hallo, met de ontbijtradio,’ zei Natalie. ‘Wat wil je tegen Heather zeggen?’

Er klonk geen stem aan de andere kant van de lijn – alleen een paar beverige ademhalingen.

‘Bent u daar? Sorry, de verbinding is niet best.’

‘Is dit Natalie?’ De stem van een vrouw van rond de middelbare leeftijd, met de onduidelijke medeklinkers van een buitenlands accent.

‘Ja. Ik ben Heathers producer. Wil je live meepraten over besnijdenis?’

‘Nee. Ik moet jou spreken.’

‘Mij?’

‘Je spreekt met Gordana.’

‘O. Gordana. Hallo.’ Natalie had haar weleens ontmoet: de Kroatische vrouw die in het appartement naast dat van Nats vader Frank woonde. Ze begroetten elkaar weleens in het trappenhuis. ‘We zitten in de uitzending,’ legde Natalie uit, op de vrolijke, maar ‘graag opschieten’-toon die ze bij gestoorde of onnozele bellers gebruikte. ‘Kan ik je terugbellen als...’

‘Je moet naar mijn huis komen. Er is iets met je vader,’ zei Gordana bot.

Natalie voelde een steek van paniek door haar ribbenkast gaan. ‘Is alles in orde? Is het dringend?’

Gordana onderbrak haar. ‘Hoe laat ben je klaar bij de radio?’

‘We gaan om acht uur uit de lucht, maar dan moet ik –’

‘Dat is goed, zolang je maar direct naar mij toe komt als je klaar bent bij de radio.’ Gordana hing op. Natalie verstrakte bij zo veel bruuskheid, maar haar korte paniek trok weg. Dit was duidelijk geen medisch noodgeval.

Natalie overwoog haar vader te bellen en te vragen wat er aan de hand was, maar sinds hij met pensioen was sloep hij op onregelmatige tijden. Ze wilde hem niet al zo vroeg bellen en hem uit zijn kostbare slaap rukken. Ze had Gordana’s nummer niet om terug te bellen en de uitnodiging af te slaan of om nadere uitleg te vragen. Misschien moest ze het telefoontje helemaal negeren. Maar aan de andere kant, als haar arme vader in een conflict met zijn merkwaaardige Kroatische buurvrouw verwickeld was, kon hij wel wat hulp gebruiken.

Om acht uur stelde Natalie het overleg na de uitzending uit. Franks appartement lag in de wijk Glebe, niet ver van de studio. Ze kon het probleem met Gordana oplossen en over een uur of zo weer terug zijn op kantoor.

In de auto maakte Natalie lijstjes in haar hoofd. Nieuwe promo’s voor het programma maken, marketingmensen overhalen om te stoppen met die onbegrijpelijke prijsvraag, een persbericht voor het schrijversfestival nalopen op de beste auteurs, met Neil over-

leggen over een tijdelijke junior-producer, nieuwe schoolschoenen kopen voor Louis, haar zoon van acht, vlucht voor Louis zoeken om naar zijn vader in Kuala Lumpur te gaan, Louis' haar laten knippen, eigen haar laten knippen, dat ene ding uit die ene winkel voor haar moeders verjaardag bestellen, tijd maken om Shelley te zien voor haar volgende ronde chemo.

Als haar actielijst te lang dreigde te worden, zo lang dat ze er zenuwachtig van werd, rangschikte Natalie de taken op prioriteit en zag ze de onderdelen in verschillende lettertypes en -groottes voor zich. Ze scheidde dingen die met Louis te maken hadden van haar professionele verplichtingen, reserveerde voor elke taak een tijdvak in haar week en wist zichzelf zo te kalmeren.

Natalie holde de vijfhonderd meter van haar parkeerplek naar het gebouw waar Frank woonde. Ze maakte zichzelf wijs dat ze dit bezoekje efficiënt gebruikte om meteen wat lichaamsbeweging te krijgen, maar toen ze bij de ingang was, besepte ze dat dat idioot was. Nu was ze buiten adem en een beetje bezweet. Ze kon beter beheerst en kalm-intimiderend zijn wanneer ze werd geconfronteerd met wat Gordana voor haar in petto had, in plaats van blozend en hijgend op te komen dagen.

Ze drukte op de bel van Gordana's appartement, 1D, en de deur van de hoofdingang ging zoemend open. Op de begane grond lagen vier appartementen met binnentuin. Ze overwoog om op Franks deur, 1A, te kloppen om zijn versie van het probleem te horen. Maar toen ging achter haar de deur van 1D plotseling open en rilde Natalie even van schrik.

'Bedankt dat je gekomen bent,' zei Gordana en ze wenkte haar snel, bijna sluiks, naar binnen.

Gordana droeg een spijkerbroek en een bloes met geometrisch patroon. Ze was achter in de veertig, had een gedrongen, vierkante lichaamsbouw, assertieve donkere ogen, zware wenkbrouwen en haar dat in een feloranje, chemische kleur was geverfd.

'Natalie,' zei ze. Elk woord dat Gordana uitsprak, kwam als een blok op de vloer tussen hen in te liggen. 'Ik moet vragen of je me wilt helpen.'

'Nou, als ik kan,' zei Natalie. 'Heb je problemen met mijn vader?'

Gordana knikte bruusk en gebaarde naar de slaapkamer. Natalie aarzelde. Moest ze naar binnen? Gordana herhaalde het gebaar en Natalie gehoorzaamde aan de duidelijke wenk.

Frank lag op het bed. Hij lag plat op zijn rug met een T-shirt aan en het laken opgetrokken tot aan zijn borst. Zijn mond stond een beetje open, alsof hij iets wilde zeggen, maar Natalie wist direct dat hij dood was.

‘O pap...’

Ze kwam dichterbij en legde haar hand op zijn pols. Die voelde koel en papierachtig aan.

‘Een hartaanval,’ zei Natalie.

‘Ja.’

‘Heb je een ambulance gebeld?’

‘Dat had geen zin. Toen ik wakker werd, was hij al koud.’

Natalies ogen prikten en ze had een brok in haar keel. Ze stond op het punt in huilen uit te barsten. Maar voor ze voldoende lucht kon inademen om te snikken, sneed Gordana’s kille stem door de kamer.

‘Het is heel droevig,’ zei Gordana. ‘Maar nu moet ik iets belangrijks vragen. Mijn man komt zo thuis van zijn werk. Je moet me helpen je vader naar zijn eigen appartement te brengen.’

‘Sorry?’

‘Mirko weet hier niets van. Jij vindt het vast ook beter als hij het niet weet. Samen kunnen we je vader wel dragen.’

‘Wat? Wat bedoel je? Je verwacht dat ik je help zijn lichaam te verplaatsen... O...’

‘Je bent van streek. Natuurlijk. Ik ben van streek,’ zei Gordana. ‘Maar er hoeven niet meer problemen van te komen dan...’ Haar stem brak, als een bakstenen muur waar plotseling een barst in schiet. Ze haalde diep adem en Natalie zag dat ze haar tranen wegslikte. ‘Ik wil niet dat Mirko boos wordt als hij Frank hier vindt. Mirko komt over een halfuur thuis.’

‘Gordana, ik geloof niet... Ik bedoel, dit is niet...’

‘Wie kan ik het anders vragen?’ Ze sloeg zo’n logische toon tegen Natalie aan dat het verzoek op geen enkele manier vreemd leek.

Gordana liep snel naar voren en wikkelde het bovenlaken om Franks lichaam. Ze legde de rest van zijn kleren, netjes opgevouwen, op zijn buik. Toen keek ze Natalie aan, direct en wanhopig. ‘Alsjeblieft.’

Misschien moest Gordana’s netelige situatie zwaarder wegen dan haar verdriet. Ja, een paar tellen lang was de pijn in de stem van de vrouw onmiskenbaar en dus niet te negeren. En haar plan was op een vreemde manier verstandig.

Dus hielp Natalie om Franks lichaam op te tillen. Ze gebruikten het gele hoelaken als hangmat en hielden het vast bij de opgefroamelde elastieken hoeken.

Frank was een stevige man – 1 meter 85, en aangekomen na zijn pensioen – dus ging het zeulen met het laken moeizaam. Gordana nam het hoofdeinde, de zwaarste kant. Ze was sterk – haar vierkante lijf leek volledig uit spieren te bestaan, net als dat van een wombat.

De twee vrouwen bewogen zich langzaam en voorzichtig door Gordana’s appartement. Ze zeiden niets. Het enige geluid was het geschuifel van schoenen over het tapijt. Natalie voelde tot haar verrassing een zekere kracht in zichzelf opkomen. Zij en Gordana deden wat er gedaan moest worden, als mensen in oorlogstijd. Ze maakten zelf het beste van de omstandigheden waarin ze terechtgekomen waren, met een vastberaden, praktische instelling die alle twijfels aan hun daden wegnam.

Tegen de tijd dat ze bij Gordana’s voordeur waren, was het zware lichaam in het laken gaan slingeren. Het laken zwaaide zijwaarts en Franks linkerheup bonsde tegen de deurpost. Natalie kromp in elkaar alsof ze hem pijn hadden gedaan. Het geluid – een vlezige bons – deed haar ingewanden verkrampen. Dat was haar vader, die ze zojuist als een onhandig meubelstuk tegen een deurpost lieten stoten.

Om nog meer botsingen te voorkomen liepen de twee vrouwen in een schuifelpasje de gemeenschappelijke hal in en probeerden ze hun ellebogen stil te houden, zodat het lichaam zo min mogelijk heen en weer slingerde. Natalies vastberadenheid brokkelde af en ze werd bevangen door spijt. Het was ontegenzeggelijk respectloos

en beschamend om dit met haar vader te doen, maar hoe kon ze nu nog terug? Ze kon moeilijk eisen dat ze het lichaam weer terugdroegen naar Gordana's bed. Ze hadden geen andere keuze dan doorzetten.

Bij Franks deur lieten ze het laken op de vloer zakken zodat Natalie de sleutel uit haar zak kon halen. Die onderbreking – die maar een paar seconden duurde, voelde martelend lang aan. Natalie voelde lichte paniek. Stel dat een van de bewoners van 1B of 1C uitgerekend op dit moment de deur uit zou gaan? Ze probeerde een verklaring voor nieuwsgierige burens te bedenken, maar daarvoor zat het te vol in haar hoofd.

Nat en Gordana keken elkaar even aan, tilden het lichaam tegelijk weer op en schuifelden het appartement in.

Zodra ze binnen waren en de deur dichtviel, klonk er gegrom. Franks hond had zich opgesteld tussen de eettafel en de bank.

‘Hoi Mack,’ zei Natalie zo opgewekt als ze kon opbrengen.

Maar Mack had geen belangstelling voor haar. Hij hield zijn blik strak op Gordana gericht en bleef diep, waarschuwend grommen.

‘Hij heeft een hekel aan me,’ zei Gordana benauwd. ‘Het komt door die hond dat Frank en ik altijd naar mijn huis toe moeten.’

Altijd. Dus de vrijpartij tussen Frank en zijn buurvrouw was niet eenmalig geweest. Natalie herinnerde zich dat Franks buurman Mirko als nachtwaker werkte. Misschien hadden ze wel regelmatig seks gehad. Natalie zette de gedachte uit haar hoofd – ze wilde het zich op dat moment niet voorstellen.

Met zijn kop laag en zijn schouders plat sloop de hond naar Franks lichaam. Hij snoof eraan. Gordana gaf een gillette en liet haar kant van het hoelaken vallen.

‘Niets aan de hand, Gordana.’

Natalie duwde Mack de badkamer in en sloot hem daar op. ‘Brave hond, Mack. Blijf daar maar wachten, jongen.’ De dertien jaar oude Mack was een kruising tussen een Australische herder en een ander ras, zwart en bruin met grijze spikkels. Een van zijn ogen was weg, dichtgenaaid, dankzij de vrachtwagen van het merk Mack die hem op Hume Highway had geschept. Frank had de gewonde pup in huis genomen en naar de vrachtwagen vernoemd.

De twee vrouwen sjouwden Frank de slaapkamer in, tilden hem op zijn eigen bed en rommelden toen wat met het beddengoed om het er geloofwaardig uit te laten zien.

‘Jij moet weer terug naar je eigen huis,’ zei Natalie.

‘Ja. Bedankt,’ zei Gordana op haar loodzware toon en ze haastte zich terug door de hal met de gele lakens in haar armen.

Natalie ging onwennig op het voeteneind van het bed zitten. Het drong tot haar door dat Frank Dennis als levend wezen verdwenen was. Ze voelde een golf van tederheid voor het lichaam dat daar in bed lag, maar dat lichaam leek maar heel weinig te maken te hebben met Frank zelf. Ze had andere mensen deze ervaring weleens horen beschrijven – dat het lichaam een betekenisloze huls wordt als de geest het verlaat.

Wat was er mis met Natalie dat ze niet huilde? Haar lieve vader. Ze hield van hem. Hij was nog geen zeventig. Dit was verschrikkelijk. Kon ze op dit moment niets voelen omdat het allemaal zo plotseling was? Of kwam het door dat vreemde gedoe met Gordana dat Natalies gebruikelijke manier van reageren ontspoord was en ze hier met droge ogen stond? Godallemachtig, waar had ze mee ingestemd? Ze had iets gedaan wat erg vreemd, misschien onethisch en in elk geval tegen de wet was. Hoe kon ze ooit uitleggen waarom ze die keuze had gemaakt? Dat kon ze niet. Ze zou nooit aan iemand vertellen dat ze het lichaam had verplaatst.

Natalie belde Franks huisarts en merkte dat ze moeiteloos kon liegen. ‘Mijn vader deed niet open. Ik ben met mijn eigen sleutel naar binnen gegaan en toen vond ik hem in zijn bed.’ De dokter beloofde er over een uur te zijn om een overlijdensakte op te stellen.

Ze probeerde haar broer Nick in Melbourne te bellen, maar hij nam niet op. Het was beter om later contact met hem op te nemen dan deze bom via zijn voicemail te droppen.

Ze stelde het nog even uit om haar moeder Judy te bellen. Op dit moment zou Nat het niet kunnen verdragen om zelfs de kleinste veroordeling van Frank in haar stem te moeten horen. Ze kon het risico niet aan dat Judy een van haar stekelige opmerkingen zou maken. Niet nu, terwijl haar vader hier lag, zonder enige verdediging.

Natalie deed de slaapkamerdeur dicht en liet Mack de badkamer

uit. Hij zigzagde door het appartement en snuffelde overal rond. Zocht hij Frank? Bande hij Gordana uit?

‘Hé Mack. Hé, mooie jongen,’ kirde Natalie en Mack kwam vrolijk naar haar toe. Toen ze neerknielde om hem in zijn nek te kroelen bedacht ze dat de hond misschien moest worden uitgelaten.

De dokter zou pas over een uur komen. Andere telefoontjes konden wel wachten. Het voelde vreemd om Frank daar alleen te laten liggen, maar dat was maar een gedachte.

Natalie ging met Mack naar de dichtstbijzijnde uitlaatplek – een klein park waar de grond drassig was en de bankjes bemost waren vanwege de rijtjeshuizen eromheen, die het meeste zonlicht tegenhielden. Ze liet de lijn vieren zodat de hond kon rondsnuffelen.

Natalie had haar vader dood in het bed van zijn buurvrouw aangetroffen. Moest ze er meer achter zoeken? Dankzij de televisie en misdaadboeken was iedereen tegenwoordig gewend om overal naar onverwachte wendingen en spannende verklaringen te zoeken. Maar in het echte leven, en zeker in dit geval, was de ware toedracht meestal de meest voor de hand liggende: een man bij wie al eerder hartproblemen waren geconstateerd overleed een paar uur na seks aan een hartaanval. Als er al een onverwachte wending aan zat, was dat het feit dat zijn sekspartner een vrouw als Gordana was geweest, met haar oranje haar en botte stem. Dat was al verrassend genoeg.

Natalies vijfenzestigjarige vader – gescheiden, gepensioneerd, licht depressief, in sociaal opzicht haast een kluizenaar – had waarschijnlijk regelmatig seks gehad. En Natalie – een vrouw van vijfendertig die wat seksualiteit betref schijnbaar haar topjaren had bereikt en bovendien niet afstotelijk lelijk was, al twee jaar niet meer. Ze masturbeerde zichzelf ’s avonds in slaap, maar dat was alles, al twee jaar lang. Ze rilde van afschuw. Hoe kon ze nu aan masturberen denken terwijl tweehonderd meter verderop haar pas overleden vader lag? Dat hoorde niet.

In plaats daarvan stelde Natalie in gedachten een lijst op van de dingen die ze moest doen. Iedereen bellen die gebeld moest worden. De uitvaart organiseren. Een plek voor Mack regelen – bij iemand die lief was en geen astma had, zoals Louis. Een manier bedenken om het nieuws over opa Frank aan Louis te vertellen en

antwoorden voorbereiden op de vragen die hij waarschijnlijk zou stellen. Proberen om alle herinneringen aan haar vader in Gordana's bed uit te wissen. Proberen om in de komende twaalf maanden seks met een ander mens te hebben.

Natalie stopte met lijstjes maken toen ze zag dat Mack stond te poepen. Ze haalde een plastic zakje uit haar tas. Het ritselende plastic ontlokte haar de gedachte: *Mijn vader zal dit nooit meer doen. Hij zal Mack nooit meer uitlaten in dit parkje. Mijn vader is er niet meer. Ik heb mijn vader verloren.*

De tranen kwamen. Grote, ademloze snikken. Stom genoeg had ze geen zakdoekjes, dus moest ze haar gezicht aan haar mouw afvegen. Ze huilde zo hard dat voorbijgangers naar haar keken. Mack duwde zijn snuit tegen haar benen, nieuwsgierig maar geduldig. Ze huilde heel lang, tot haar snikken overgingen in gehik en vervolgens in zachte, huiverende zuchten, die ten slotte helemaal ophielden.

Lees verder in *Z.G.A.N. (Zo Goed Als Nieuw)*.

Eerste druk maart 2017

Oorspronkelijke titel *Useful*

First published by Penguin Group (Australia), 2015

Copyright © 2015 by Debra Oswald

The moral right of the author has been asserted

Copyright © 2017 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Mechteld Jansen

Omslagontwerp en -illustratie © Studio Jan de Boer, Amsterdam

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4043 3

ISBN e-book 978 90 261 4044 0

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.